

Barevný podzim

Mám rád naši zahradu. Je tady klid a ticho. V každém ročním období si obléká jiné šaty. Ty nejhezčí a nejbarevnější si nechává na podzim. Červenají se jablíčka a poslední maliny, na záhonku se krčí fialové keříky vřesů a nad tím vším stojí jako stráž mohutná žlutá třešeň.

Zahradu ozařuje jako jedna velká pouliční lampa, ale každým dnem jí záře ubývá a ubývá. Listy ulehají vedle sebe na zmrzlou zem a tiše umírají. Už jen ty poslední, co se vší silou drží větví, mi zanechávají hřejivý pocit u srdce.

Až i ten poslední zhasne, vkročí do naší zahrady mráz a sníh, který skryje navždy spící listy do bílých hrobů. Barevný podzim bude navždy pryč.

Jonáš Worm

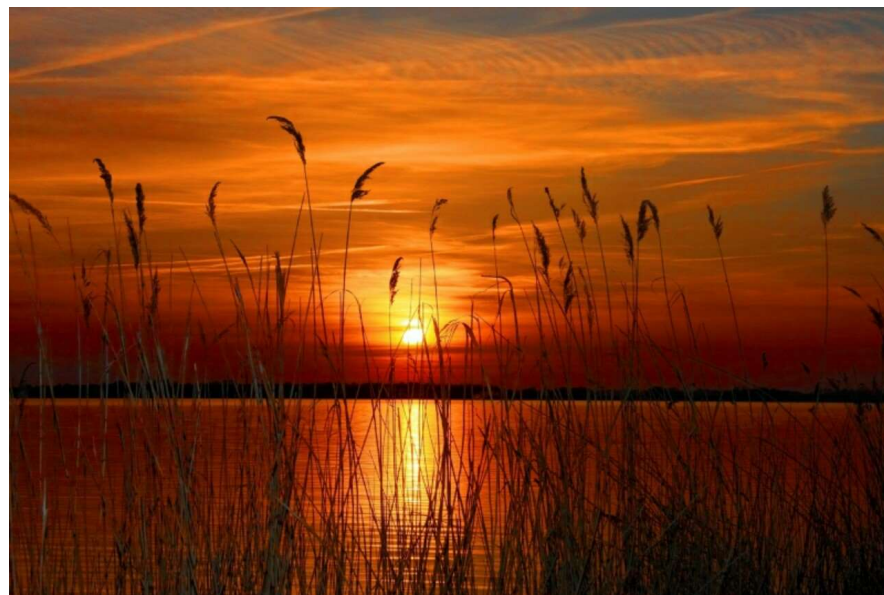
Západ slunce

Sedím na lavičce u jezera a pozoruji přírodu.

Slunce se schovává za oblohu. Slyším šustění rákosu. Daleko v lese se ozývají ptáci, jako by se chtěli rozloučit se sluncem. Modrá obloha se barví do oranžové. Malé vlny se neustále pohybují. Jezero se změnilo dorůžova. Zlaté paprsky pomalu mizí a zůstává jen červeň. Začíná se ochlazovat.

Na tento západ slunce nikdy nezapomenu.

Denys Kuzyk

Západ slunce

Viděla jsem mnoho západů slunce. Každý je svým způsobem krásný a jedinečný, ale ten nejkrásnější jsem zažila v Portugalsku.

Sedím v měkounkém písku na malé pláži rozprostírající se pod rudým pískovcovým útesem, který nade mnou ční jako voják, jehož zrezivělá košile splývá v drobných vlnkách od ramenou až ke kotníkům. Předě mnou temně hučí azurově modrý nekonečný oceán. Vlny se škádlí, dovádějí, hrají si, smějí se jako malé děti, pak náhle dospějí, zhrůzostrašní, nadávají si, zlobí se na sebe, pění, až se u samého břehu mlčky rozplynou. Doprovází je silný vítr, který mě hladí, ale čas od času nabere písek, vmete mi ho do tváře, píchá to a pálí jako mráz v zimě.

Z dále mě pozoruje žhavý obr, který je po celodenní dřině velmi unavený a chystá se ke spánku. Pomalu sklání svou hlavu níž a níž, červená, rudne, fialoví, jako by se styděl za svou slabost. Pohrává si s vodou, v níž se jeho tvář odráží jako v zrcadle. Obr natahuje své ruce, kterými mě zahřívá a objímá a volá, že se uvidíme zase zítra. Náhle zmizí za obzorem a mně je smutno. Ale ne nadlouho. Po chvíli se vlády ujímá bledý rytíř noční oblohy.

Lucie Kvitová

Západ slunce

Když jsme na dovolené, rádi chodíváme na jedno místo, odkud je krásný výhled na moře a ostrovy. Je to výborné místo na pozorování nádherného západu sluníčka.

Když začíná slunce klesat na obloze, vyrážíme na toto místo. Slunce zapadá za moře, ale stále vidíme, jak se paprsky lámou o hladinu moře. Sluníčko se mění do oranžova. Ze slunce je vidět jen malá část, většina už se schovala za obzor.

Slunce již zapadlo, ale stále je patrné, jak se paprsky v dále zrcadlí v moři. Za chvíli nelze vidět ani paprsky na hladině moře. Všechno utichne a začíná noc.

Jan Kasal

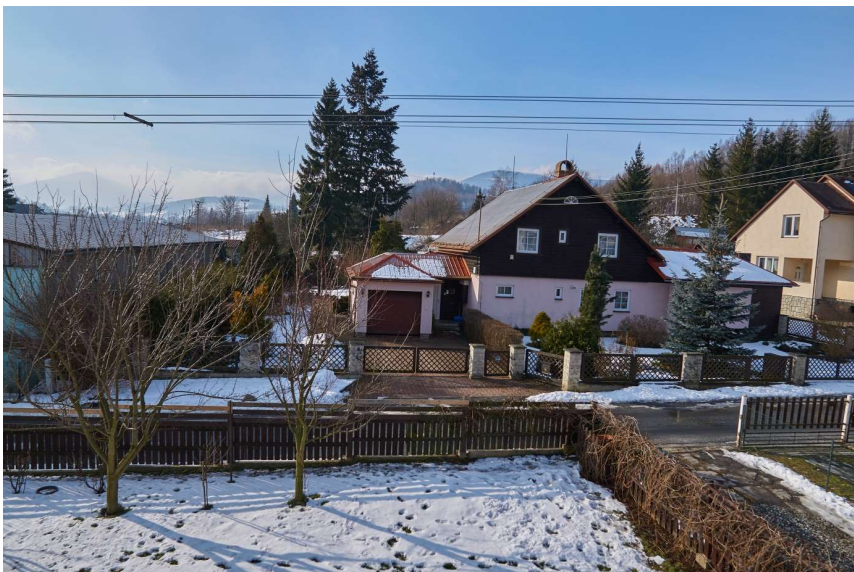
Co vidím z okna

Je ráno, vzbudím se a podívám se z okna. Předě mnou se rozprostírá naše zahrada pokrytá tající sněhovou peřinou. Veškeré listnaté stromy, keřky a psí víno na plotě jsou bez listů, bez plodů, jakoby byly mrtvé.

Za plotem se nacházejí pozemky sousedů, většinou osazené jehličnany. Vysoké smrky se houpají ve větru jako děti na houpačkách, naše stromy zatím spí a čekají, než přijde období, které je ze spánku probudí, jaro.

Daleko ode mne, kam moje oči sotva dohlédnou, se klenou hory zarostlé hustými, zelenohnědými lesy. A to je ten důvod, kvůli kterému navštěvuje Jeseník tolik lidí, aby si mohli projít jeseníckou přírodu a nasát atmosféru hor a v zimě si třeba i zalyžovat.

Daniel Neuwirth

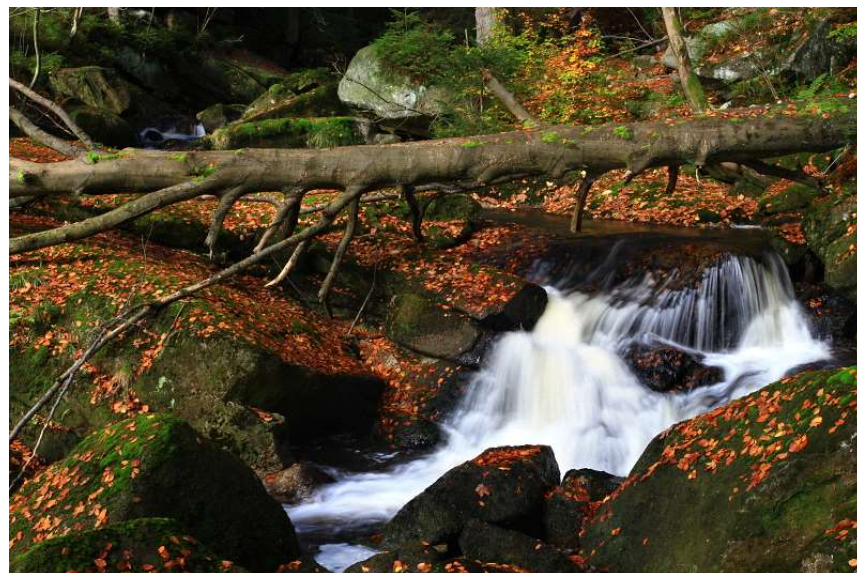
V hloubi lesa

Jednoho podzimního dne jsem šla na procházku do lesa. Listů na stromech šumělo a ševalilo. V dálce jsem slyšela hučení vody.

Když jsem přišla blíže, viděla jsem lesní potok s malým vodopádem. Voda se zurčením dopadala na kameny a od nich se jako perličky odrážely malé kapičky vody. Pod vodopádem a kolem něj se nahromadilo zrzavé bukové listí spadené z větví skloněných nad vodou. Přes potok ležel povalený kmen, po kterém by se dalo s trochou štěstí přejít. Všude kolem rostly kapradiny a hebký mech. Lehla jsem si do mechu a skrz větve stromů jsem pozorovala modrou oblohu. V korunách stromů cvrlikali ptáčci a někde v hloubi lesa bušil do kmenů datel. Najednou mi kolem ucha zabzučel komár. Já jsem se lekla a rychle se zvedla z mechu.

Stejně už pomalu zapadalo slunce, v lese se ochladilo a já jsem se šla zahřát domů.

Kateřina Bicanová

Místo, na které nezapomenu

Mezi kopci v zapadlém údolí nedaleko Jeseníku leží dědečkova chalupa. Poblíž protéká čistá říčka Vidnávka. Žlíbek, jak se údolí jmenuje, je jedno z neklidnějších míst, které znám, proto se sem ráda vracím, a to především na jaře a v létě, kdy všechny rostlinky a stromy vykvétají a piplé včeličky opylují květy.

Ze všech chalup v okolí je dědečkova ta nejkrásnější. Do chaloupky jako z pohádky vede neudržovaná strmá cesta. Okolo domu se rozprostírá rozlehlá zahrada, která nemá začátek ani konec a plynule se prolíná s lesem, který roste všude kolem. Celkový vzhled kazí pouze barabizna krčící se před chalupou, již děda nepochopitelně nazývá garáží. Nad domkem se tyčí dva vysoké skleníky, na jaře plné voňavých květů jako rozkvetlá louka. V létě obsypané zeleninou chutnající jako ten nejsladší bonbon. Rudé papriky, červená rajčátka a křupavé okurky jsou to nejlepší, co každoročně v létě od dědy dostaneme. Chalupa má dvě velká okna, která se lesknou jako ohromné drahokamy. Nejvíce času vždy trávíme na rozsáhlém, uměle vytvořeném plácku. Zde se nachází drobné jezírko s množstvím větších i menších různobarevných rybiček a ohniště, kde se vždy sejdeme a opékáme tatínkovy klobásy.

Když se setmí a opečené klobásky jsou sněžené, je čas nasednout do auta a odjet do útulného domova. Vždy se nerada loučím, ale vím, že se můžu těšit na příští slunné léto, až se zase setkám s celou svou rodinou.

Karolína Hoczová

Místo, na které nezapomenu

Symbolem každé letní dovolené s rodiči je pro mě hotelový bazén.

Slunce zde v odrazu vody září jako truhlice se zlatem. Přes den je toto místo rušné a živé, s hudbou a se smějícími se lidmi. Děti skotačí ve vedlejším malém bazénku. Ale k večeru, kdy návštěvníci postupně odcházejí do hotelu, tropické slunce ubírá na své síle a začíná se pomalu sklánět k obzoru, dolehne na člověka uklidňující pocit klidu a odpočinku. Hladina se leskne jako zrcadlo. Okolní krajinu zvýrazňuje všudypřítomná zeleň a palmy. Z dálky je slyšet šumění moře. Pracovníci hotelu začínají sklápět slunečníky a rovnat lehátka okolo bazénu, ale nás, poslední návštěvníky, s úsměvem nechávají na svých místech.

Všichni jsou milí a příjemní. Vždy se těším zpět.

Zuzana Tulisová

Místo, na které nezapomenu

Jednou o letních prázdninách jsme jeli do vesničky zvané Pavlov. Nachází se na jihu Moravy v oblasti Pálavy, na jednom z nejkrásnějších míst České republiky. I když je tato barevná vesnička velmi malinkatá, já si ji hned zamilovala.

Jakmile jsem vystoupila po dlouhé cestě z auta, viděla jsem takovou krásu. Motýly s jasnými křídélky poletující nad barevnými květy, které pilně včeličky opylovaly. Jemný vánek a jasně zlatavé sluníčko, které svými paprsky, jasnými jako diamanty, ozářilo nejen mou tvář, ale i modře třpytivé jezírko s čistou vodou a rybkami, které vyskakovaly nad hladinu, jako by se chtěly dotknout oblohy. To vše mi pomohlo podívat se do dálí, sednout si a pořádně si tuto krajinu prohlédnout.

Seděla jsem tam na kopečku za domem a poslouchala veselý zpěv ptáčků a stále mne neomrzelo sledovat tu krásu vinohradů, jejichž konce byly v nedohlednu. Nad nimi vždy z jedné strany se na kopečku tyčily malé hrádky, které byly sice staré, ale svým půvabem vypadaly, jako by tam stály nově. Vydržela bych tam sedět ještě déle, ale maminka mne zavolala a já věděla, že je čas jít domů.

Klára Kroupová

Místo, na které nezapomenu

Jedno z mých nejoblíbenějších míst, kam se rád vracím, je dům babiččiny sestřenice v rakouském Köstenu. Pravidelně jsme tam jezdili hlídat tetina zvířata, když se strýcem odjeli na cesty.

Na pomalu se zvedajícím svahu, obstavěném moderními vilami, stál již zmiňovaný dům. Obzvlášť dům mojí tety měl krásný výhled na okolní, mírně pocukrované hory. Každé ráno se slunící se štíty na brzce rozehrátém slunci zvedaly z tvrdého spánku. Vedle domu bylo vybudováno menší jezírko plné čolků, které krásně dozdobilo už upravené okolí. Během dne tu vždy pobíhalo několik navzájem se honících koček a postarší velký pes jménem Falco.

Moc se mi to tam líbilo. Velmi rád bych se tam ještě jednou podíval.

Matěj Raif

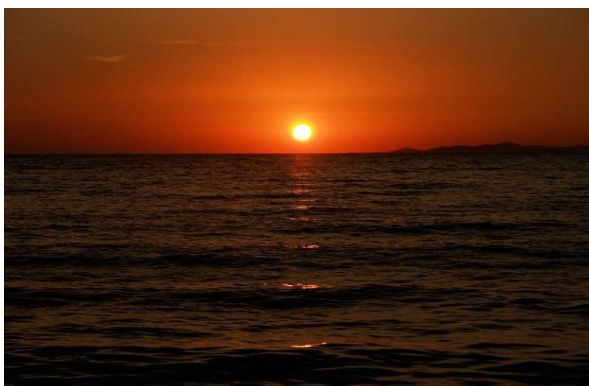
Západ slunce

V podvečer jsem se šla projít na okraj modrozeleného moře. Procházela jsem vyšlapanou pěšinkou. Když jsem se zastavila na pokraji skály, ztuhla jsem na místě.

Přede mnou zapadalo žlutooranžové slunce. Svou září rudě lemovalo horizont nekonečného moře. Hlasitý šum doprovázený drnkáním strun latinské kytary se rozléhal široko daleko. Veliké vlny se rozbíjely o strmé útesy a měnily se v mořskou pěnu. K zapadajícímu slunci odlétalo hojné množství racků. Kampak asi letí? To nikdo neví. Skupina delfínů mohutnými skoky odplavala za rudý obzor. Velkolepé představení ukončila velryba, když šplouchla svou šedou ocasní ploutví a potopila se pod hladinu klidného moře. Den odbil poslední hodinu. Nebe pokryla temnota. Na východě stoupala bíle zářící luna. Černou oblohu rozsvítily malé stříbrné hvězdičky, které se odrazily na hladině vody.

V mých očích se leskla veškerá ta nádhera. Najednou zazvonil budík. V tu chvíli jsem si uvědomila, že to, co se stalo, byl pouhý sen.

Ema Cenková

Výhled z okna

Z mého pokoje je krásný výhled okna.

Každý den, když se odněkud vrátím, se aspoň na chvíli zahledím do krásné přírody obklopující náš dům. Někdy mi do pokoje prahne slunce, až je mi horko, a jindy o mé okno bubnuje déšť, nebo jím jemně profukuje vítr. Z mého okna také vidím střechu sousedního domu, na které se občas v paprscích slunce jako malé drahokamy třpytí malé kapičky deště, nebo třeba čerstvě napadaná sněhová nadílka. Na vnější parapet mého okna mi tatínek kdysi přibítil malou budku pro ptáčky, a tak, když si vzpomenu a nasypu do ní trochu slunečnicových semínek, mohu se kochat roztomilými ptáčky, kteří si na nich pochutnávají.

Jsem moc ráda, že mohu mít zrovna takový krásný výhled ze svého okna a každou volnou chvíli, kdy jsem doma, se jím mohu kochat.

Markéta Halasová

Západ slunce

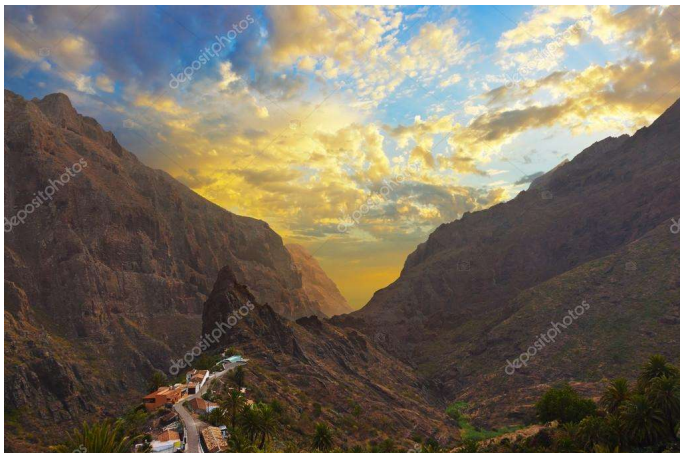
Nejkrásnější západ slunce jsem viděl v údolí plném tropických květin, v údolí, kde se nacházela pirátská vesnička jménem Masca, na ostrově Tenerife na jednom z Kanárských ostrovů.

Západ slunce byl jedinečný jeho umístěním, kdy se rozpínal nad malými horami a nad krásným křišťálovým oceánem.

Když jsem se na tenhle přírodní úkaz díval z cesty nad vesničkou Masca, připadalo mi, že oceán je zalit zlatem.

Takže jsem tenhle pohled vyhodnotil za jeden z nejkrásnějších v mém životě.

Tomáš Baroš

Místo, na které nezapomenu

Byla mrazivá silvestrovská noc. V devět hodin večer rodiče zaveleli, my se oblékli a vyrazili jsme na noční procházku. Pomalu, ale jistě jsme neomylně mířili přes prázdné náměstí směrem k lázním.

U vlakového nádraží jsme viděli první ohňostroj. Od té doby se každou chvíli někde v okolí zableskla světelná raketa a ticho bylo přerušeno výbuchem. Za kolejemi jsme odbočili vlevo a šli ulicí směrem nahoru. Cesta se změnila v dlouhé schody, které se ztrácely v mlze. Byly neupravené a klouzaly. U kongresového sálu byla už mlha dost velká, město nebylo vidět a jen jsme viděli v dále záblesky. Ticho, které vládlo kolem nás, přerušovaly jen výbuchy ohňostrojů a tátovo brblání, že jsme měli zůstat doma, že stejně nic neuvidíme.

Na začátku kolonády nesvítla lampa, ticho, tma a velká zima. Mlha se pomalinku rozpouštěla a my se koukali směrem na Českou Ves. Rodiče zůstali pozadu a my šli se sestrou sami. Bylo to celkem strašidelné, chyběl jen někdo, kdo by se vynořil z mlhy a vyskočil na nás. Ohňostroje začaly sílit, mlha se rozpustila. Líbilo se mi, že vybuchovaly pod námi. Uprostřed kolonády je odpočívadlo s lavičkami, tam jsme si sedli. Pod námi bylo vidět jesenické náměstí, v dále Domašov, kde bydlí babička, byl vidět i Křížový vrch a Rejvíz. Asi 5 minut před půlnocí vybuchovaly ohňostroje všude v okolí.

Myslel jsem si, že už toho víc nebude, ale o půlnoci to začalo. Ani jsem nestíhal sledovat polovinu toho, co se kolem dělo. Ohňostroje v Lipové, Domašově, Jeseníku, bylo toho strašně moc. Smrad z odpalovaných raket už se rozpouštěl a my zamířili zpátky k lázním. Když tu najednou znovu bum, bum – začal ohňostroj, který pořádaly lázně. Za chvíli další z Vojenské ozdravovny.

Bylo to hodně zážitků najednou. Lázeňská kolonáda za tmy, mlha, ohňostroje, zima. Kolem třetí hodiny ráno, když jsem se zavrtil do postele, jsem si řekl: „Tak na to nikdy nezapomenu!“

Lukáš Fílípek

Západ slunce

V létě jsem byla na dovolené v Bulharsku v přímořském městečku Sozopol.

Z balkonu našeho hotelového pokoje bylo vidět na blankytně modré a průzračně čisté moře s malým molem a zajímavými lodkami. Jednoho krásného, ale bohužel horkého večera jsem seděla na balkoně, bílém jako z toho nejčistšího mramoru a dívala se na západ slunce. Rudooranžové slunce zbarvovalo nebe do červánků a moře, doposud modré, do oranžova. Slunce pozvolna zapadalo a tento nádherný jev jako z pohádky se postupně měnil. Odras slunce v moři byl stále menší a menší, až, společně se sluncem, zmizel úplně. Po západu slunce zbylo už jen příjemné teplo.

Byl to opravdu kouzelný pohled. Vždy na to ráda vzpomínám.

Charlotte Pavlátková

Místo, na které nezapomenu

Pamatuji si to, jako by to bylo včera. Všude okolo vonělo jehličí a pryskyřice. Seděl jsem u rybníka, od kterého se odrážely paprsky zapadajícího slunce, až mě oslňovaly. V dále plápolal oheň a osvětloval tábořiště mladých skautů.

Sestra sbírala houby. Les všude okolo rybníka byl hustý a tmavý. Rybník se táhl daleko dopředu, jako by chtěl dosáhnout na slunce. Po nejvyšším stromě v okolí vyběhla elegantně veverka, posadila se na větví vysoko v oblacích a začala rozkousávat oříšek. Po nebi kroužili ptáci.

Vyježděná lesní cesta se táhla daleko k vršku, na kterém stál stožár. Vzduch byl vlhký a na nebi se rozprostřel velký mrak. Začal padat příjemný letní deštík.

Vojtěch Gryga

Pohled z okna

Když se podívám z okna našeho bytu, vidím velký panelový dům. Dům je bílomodré barvy a při pohledu z našeho bytu na něm není nic zajímavého.

Mezi oběma panelovými domy leží dvě malá zasněžená pískoviště ve tvaru čtverce. Vedle nich stojí dvě lavičky, na jedné sedí starší paní a kolem běhá černý pes. U cesty mezi domy rostou tři stromy.

Za panelovým domem se táhne velká zasněžená louka. Okolo louky rostou vysoké stromy. Louku protíná také cesta, která ji rozděluje na dvě poloviny. Vrchní část louky se nachází na kopci, v této části sáňkují děti.

Ondřej Tomášek

Barevný podzim

Jednu listopadovou sobotu jsem se šel projít do lesa, ve kterém si příroda vytvářela vlastní galerii. Bylo to jako vstoupit do živého obrazu. Les si žil svým vlastním uměleckým životem a byla to krása.

Slunce se schovávalo za bouřkovými mraky, veverka skákaly ze stromu na strom, sýkorky krásně zpívaly a kapky začaly hlasitě dopadat na zem a třpytit se jako diamanty. Příroda malovala barevný obraz. Vítr roznášel listí do okolí jako papírky. Najednou v dálce zahřměl hrom, zablýsklo se a všechna zvířata rychle utíkala do svých útulných bezpečných domovů. Schoval jsem se do dřevěného altánu, který stál u lesní cesty. Kapky čím dál více jako paličky bubnovaly na střechu. Déšť ustupoval a celý les se jako by znovu narodil. Ptáci si zase prozpěvovali, srnky poskakovaly na loukách jako kobylky ve vysoké trávě, rostliny otevíraly své květy. Na cestu padla hustá mlha, která udělala les tajemným. Slunce pak prozářilo mlhu svými zlatavými paprsky a kaluže pomalu mizely z kamenné cesty. Barvy lesní galerie byly ještě zářivější.

Pomaloučku se začalo stmívat a zvěř se chystala k nočnímu spánku. Ptáci dozpívali své písně, aby zase zítra svým hlasem rozeznali celý les. Podzim v přírodě má své nepopsatelné kouzlo.

Alexandr Steiger

Letní déšť

Krásný červený nedělní podvečer a venku je příjemné teplo. Já sedím na naší velké zahradě pod malým jednoduchým přístřeškem zvaným pergola.

A najednou slyším jemné bubnování na střeche. Kouknu ven a vidím malé stříbrné kapičky, které létají po celé velké zahradě. Mokrý není jen střecha, ale i houpačka, skleník i záhony s jahodami, hráškem i mrkví. Sluníčko však stále posílá své jemné paprsky k zemi. A tak venku vzniká sedmibarevný pás, kterému se říká duha. Každý pás je úplně jiný. Mně se nejvíce líbí fialový pás. I když je pohled ven krásný, otočím se a plně se věnuji své večeři.

Bubnování již utichlo, venku totiž přestalo pršet a moje sestra jásala, že nemusí zítra zalévat.

Lucie Argirovská

Bílá zima

Sněhové vločky, padající z bílé oblohy, vypadají přímo nádherně, jsou jako z té nejkrásnější pohádky. Sněhová vichřice, která s nimi hází z jedné strany na druhou, vypadá, že pomalu ustupuje. Vločky letí vzduchem a dopadají na bílou zem a ta se pod nimi jasně třpytí.

Dříve zelený rozkvetlý park dnes jako kdyby byl přikryt bílou sněhovou peřinkou. Bílé stromy, bílé domy, všude, kam se podívám. I divadlo, které kdysi bývalo béžově bílé, je zasněženo a nebyť světla, ženoucího se ven malými okny, nebylo by vůbec k rozpoznání. Rampouchy, utvořené na střeše, se stále zvětšují a vypadá to, že každou chvíli upadnou.

Když se porozhlédnu kolem sebe, vidím zmrzlé lidi, zabalené v teplém oděvu a spěchající kdovíkam. Sněžné stopy, které se za nimi valí, jsou v mžiku ty tam, zasněženo a pokryté sněhovým práškem.

Adéla Černochová

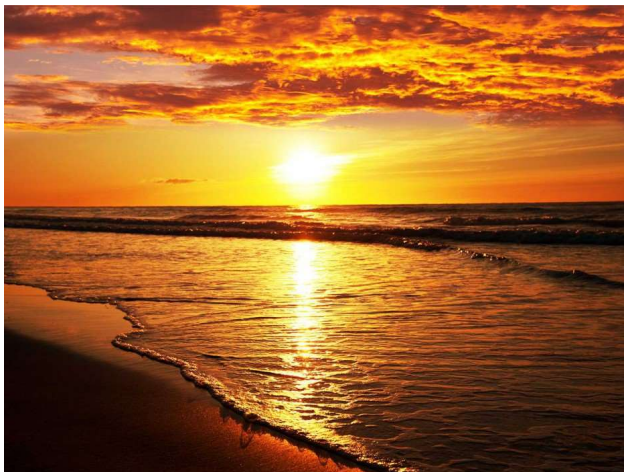
Západ slunce

Je krásný letní teplý večer. Nad obzorem září jasně rudé slunce.

Obloha se zalila do oranžovo-červené barvy jako žár ohně. Každou minutu padá slunce níž a níž. Na hladině tančí oslňující třpyty, jako kdyby se chtěl rozlít po celém moři. Červánky plující po nebi, jako malé načervenalé ovečky běží tak pomalu, jako by se zastavil čas. Fascinující paprsky ve spojení se všemi těmito barvami vytvořily famózní kontrast. Slyšet do toho bublající a šplouchající vlny moře je nevýslovná krása. Je to tu jako v ráji., nádherná vzpomínka. Už nezbývá moc času. Poslední paprsek se rozplynul.

Byl to nádherný pocit. I přesto, že to byla jen chvilka, se mi tato vzpomínka navždy vpletla do paměti.

Dušan Bednář

Západ slunce

Na konci každého dne se děje něco úžasného, zapadá slunce. Na tuto část dne se každý těší, protože se příroda zbarví rudou září. Každý fotograf vyčkává na tento okamžik, aby zachytil tuto krásu navěky.

Slunce zapadalo s krásnou září a štiplavým mrazem a sněhem zářícím jako diamanty, my si sedli pod vrbu u zamrzlého jezera a kochali se tou nádherou. Slunce pomalu běželo až za horizont, až nakonec doběhlo a úplně zapadlo. Všude se rozprostřela tma a přírodu zahalil tmavý opar neznáma. My jsme šli domů a byli všichni spokojení.

Každý západ slunce je okouzlující a úžasný, tedy pokud ho nezmaří mlha nebo něco jiného. Naše rodina se na západy slunce ráda dívá také z pohodlí domova.

Martin Horký

Místo, na které nezapomenu

Místo, které se mi přímo vrylo do paměti, je malebná pláž v chorvatské Žuljaně. Tuto vzpomínku si pamatuji, jako by to bylo včera.

Když se moje chodidla dotýkala drsného, ale přitom příjemného povrchu kamínků, postupně přecházejících v jemňounký písek, dávala jsem si větší pozor, kam šlapu. Něžný větřík, pohrávající si s líně se převalující hladinou moře, jako by se hádal s tichými zvuky vlnek narážejících na břeh. Pichlavé paprsky zářícího slunce mi nedráždily oči díky stínu borovic, rostoucích na pláži. Vůně borovicové mízy, spolu s jedinečnou vůní moře, přidala při nádechu ještě na větším pocitu svobody a míru v duši. Směrem k obzoru jsem mohla spatřit ostrov se zeleným porostem nebo loďky, které se zdály být tak mrňavé, že bych si je mohla položit na dlaň. Můj pohled přilákala také blankytně modrá obloha téměř bez jediného mráčku. Sem tam se po ní mihlo nějaké to letadlo a já si říkala: „Kampak asi letí?“ Pozorovala jsem, jak se mlhavě bílé čáry z jeho motorů pomalu vytrácejí pryč. Nesmím zapomenout na svou milovanou rodinu. Tuto okouzující atmosféru jsme si všichni užívali s úsměvem na rtech a se spokojenými obličejemi.

Při tak nádherném pocitu jako v nejkrásnějším snu mi tahle pláž navždy utkví v mysli.

Monika Bandíková

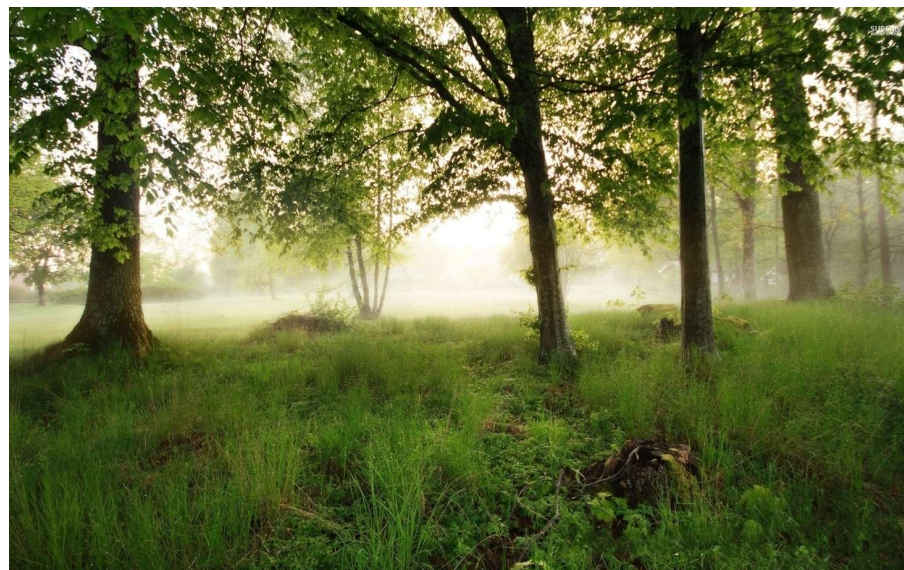
Letní dešť

Uprostřed spalujícího léta nás jednou za čas pokropí vlahý letní deštiček, aby příroda tolik nestrádala. Jasně, zářivé, modré nebe a horké, zlaté slunce z ničeho nic přikryjí zasmušilé šedé mraky, až k prasknutí plné vody, a vypláchnou se na krajinu.

Slunce, schované za nimi, vykukuje jen drobnými škvírkami mezi mraky. Páprsky, jimž se podaří proniknout, ozáří kapičky deště a ty se začnou třpytit, jako by byly ze stříbra. Lesklé perly klesají na vyprahlou zem, která každou z nich žíznivě pohltní. Všechny kapky se však až k vysušené zemi nedostanou. Dopadnou na listy stromů nebo stébla trávy a ozdobí je jako křišťálové náušnice. Všude vládne klid a mír. Je slyšet pouze bubnování deště, šum lesa a cvrlikání ptáků, kteří se v něm ukryli. Ještě před chvílí barevné květiny schovaly své květy, aby je po dešti mohly zase znovu pyšně vystavovat světu. Na kopcích na obzoru se líně válí šedé cáry mlhy. Příjemně teplý vlhký vzduch hladí po tváři a voní jako čerstvě vyprané prádlo.

Při procházce po lese stačí jen vnímat klid okolo a obdivovat krásu přírody při letním dešti.

Markéta Hrancová

Místo, na které nezapomenu

Vloni jsme s rodinou strávili nejhezčí zimní dovolenou. Díky pozvání strýce jsme navštívili lyžařské středisko Zermatt.

Zákaz vjezdu motorových vozidel podtrhuje jedinečnost tohoto nádherného městečka. Zermatt je tak odtržen od světa a jediným spojením je elektrický vláček, který se vine údolím jako had a doveze vás až na místo. Malebné městečko se rozprostírá přímo na úpatí hory Matterhorn, která je dominantou okolní krajiny a tyčí se na Zermattem jako obrovský roh. Středem městečka je maličký, leč nádherný kostelík, kolem něhož se táhnou klikaté uličky plné obchůdků a restaurací.

Sjezdovky jsou dokonale upravené jako čerstvě upečený dort s bílou polevou, která se třpytí jako drahokamy. Vůkol sjezdovky se tyčí krásně vypadající hory. Dohromady s Zermattem pak tvoří nádhernou a klidnou krajinu, která láká turisty i rodiny z celého světa.

Vojtěch Christmann

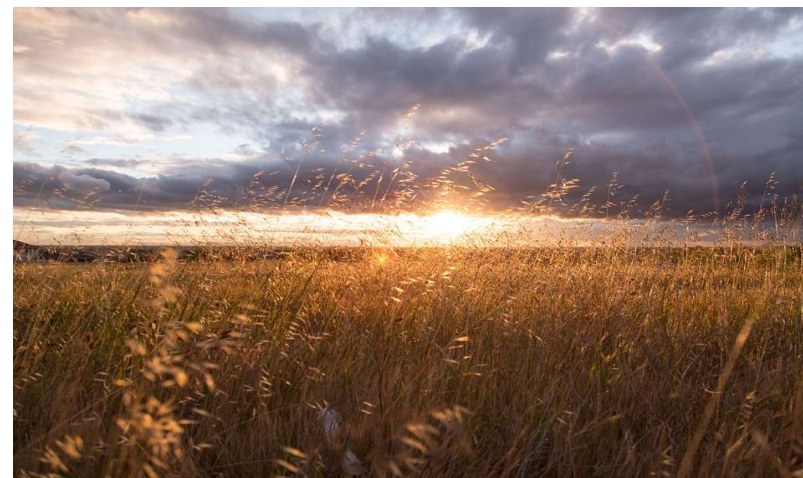
Západ slunce

Jednoho krásného letního podvečera jsem si vyšel na louku. Slunce již zapadalo, vítr příjemně foukal a pohyboval se stěbly trávy, které v dálce vypadaly jako namalované.

Mraky byly veliké a šedé vypadalo to, jako by bylo před bouřkou. Les pomalu zhasínal a také včelky se už slétávaly k úlu. Slunce začalo zapadat a poslední žluťoučké paprsky světla osvětlovaly louku, na které jsem postával. Květy se začaly zavírat a komáří začali otavovat. I ptáci již pomalu zalézali do svých hnízd v korunách stromů a louka začala pomalu usínat.

Pomalou jsem odcházel z usínající louky a mně samému se pomalu zavíraly oči, ale nemohl jsem ještě usnout, protože přede mnou ještě byla cesta domů.

Adrien Stojčev

Východ slunce

Cvrlikání ptáků za oknem tě probudí z krásného snu. Až po chvíli zjistíš, že ta pravá pohádka začíná, když se sluneční paprsky dotknou tvé kůže. Je to stejné jako šmrání peříčkem. Krajina, kterou vidíš z okna, je jak znovuzrozená. Sedmikrásky se poddávají slunci jako svému pánovi. Ranní rosa se třpytí na stéblech trávy, ve kterých se ráda procházíš, protože kapičky vody tě hladí jako ve snu, co se ti zdál. Ale v tom snu to bylo jiné... teď žiješ, už nesíš.

Slunce se mezi tvým rozjímáním vyšplhalo až nad vrcholky hor obklopující ztracené údolí. Teploučké světlo se odráží od louže a láme se jako skleněné střeby ležící pod tvýma nohama. Jakmile omylem šlápneš na to rozbité zrcadlo, ucítíš sílu obrovské hvězdy, která ti vždy vrací vzpomínky na sen.

Sen, v němž jsi jen ty a žiješ svůj život pouze podle sebe. Nemusíš brát ohledy na druhé a spoléháš s pouze na svůj rozum, který je tím jediným, co ti nikdo nemůže vzít. Pokud ti rozum řekne, že ti nic neublíží, tak tvé tělo bude dělat to, co chce tvoje srdce a v tom je to kouzlo. Srdce je mapou tvého života a nikdo nezmění cíl tvé cesty, protože se stále mění jako čas, ve kterém vyjde slunce. Jen ty znáš svoje srdce. Jen slunce ví, kdy vzplane.

Sára Augustýnová

